

gationer fremfor Anbringelse paa anden Maade. Hvorfor en Mand, som vil laane sine Penge ud til en fremmed Magt, eller til Institutioner i fremmede Lande, skal være frit for Skat, medens derimod den, som vil laane dem til sin Nabo og kun betinger sig en almindelig Rente deraf, derimod skal betale Skat, kan jeg ikke indse. Jeg finder, at det er en Feil i den bestaaende Lovgivning, og at det er Uretfærdighed imod vore indenlandske Interesser at begunstige denne Anbringelse af indenlandske Kapitaler fremfor andre Anbringelser. Det er denne Grundbetragtning, som har været gjældende for Regjeringen, og som jeg i Dyrigt flere Gange tidligere har tilladt mig at fremsette i en kortere Form, end det har været nødvendigt for mig at gjøre nu. — Jeg lægger saa meget mere Vægt herpaa, som det jo er den selvsamme Betragtning, som det ærede Flertal har gjort gjældende med Hensyn til Lotterisedler, idet Flertallet i sin Betænkning siger: „men da vore egne Lotterisedler ere stempelpligtige, er det urimeligt at lade fremmede gaa fri.“ I og for sig ere disse dog ikke af samme Beskaffenhed som vore egne Lotterisedler. At kjøbe en Præmieobligation er dog en noget anden Anbringelsesmaade end at kjøbe en Lotteriseddel. Altsaa, disse to Ting ere ikke ganske de samme; men der er dog en vis Lighed mellem dem, og, idet Udvalget har følt dette, har det sagt, at, naar vi beskattede disse Papiere i Udlandet, bør vi ogsaa beskattede de udenlandske. Jeg siger altsaa, at dette er det samme System, som jeg anvender paa den her omhandlede Anbringelse af Kapitaler, og det undrer mig, at det ærede Udvalg ikke har følt, at der i den anførte Uttring laa Noget, som med den største Retfærdighed kunde anvendes paa det foresliggende Lovforslag. Jeg beder altsaa det høie Thing fastholde dette, at dette Lovforslag, som ganske vist, saaledes som det nu er blevet beklippet og bestaaet i det andet Thing, ikke har nogen stor finansiell Interesse, dog har en meget stor Betydning for at tilvejebringe en vis Egestilling mellem de forskjellige Maader, hvorpaa Kapitalen kan anbringes, og til at bevirke, at man ikke

ved selve Beskatningslovene tilskynder Folk til at anbringe Kapital i udenlandske Foretagender og Papiere, fordi de ad denne Vej slippe for en Skat, som de vilde komme til at yde, naar de bleve anbragte i indenlandske Foretagender og indenlandske Papiere.

Det er altsaa, tror jeg, tilstrækkelig klart, at der ligger en rigtig Tanke til Grund for dette Lovforslag. Nu har der været reist en anden Klasse Indvendinger derimod, nemlig med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt denne Lov vil blive omgaaet, eller hvorvidt man vil kunne unddrage sig Beskatningen, og om dette hyppig vil finde Sted. Hertil maa jeg sige, at jeg tror, at denne Sag er bleven overordentlig omhyggeligt behandlet i det andet Thing, og at man navnlig med stor Omhu har fremsøgt alle de Betyggelsesmidler mod Besvigelse, der kunne siges at være praktiske, saa at det vistnok maa erkendes, at der er gjort særdeles Meget til Betyggelse mod Svig; men til Syvende og Sidst, erkjender jeg, vil det Punkt, om denne Lov vil blive overholdt eller ei, fornemmelig bero paa en Klasse af Mænd, som vil faae den største Indflydelse herpaa, nemlig Berellerne i Kjøbenhavn. Jeg har i saa Henseende en høi Mening om Berellerne; jeg holder mig fuldkommen overbevist om, at der i denne Klasse af Medborgere er udbredt en saadan Pligtfølelse, en saadan Fornemmelse af, at det vilde være utilbørligt, om de, som staa i Spidsen for og varetage vigtige Interesser, og som ogsaa selv nyde Godt af Statens Beskyttelse af disse vigtige Interesser, tilfidesatte et Lovbud, der er saa klart og bestemt som dette, at man med Grund tør vente, at det fra deres Side ikke vil ske. Læger jeg feil i denne min Opfattelse, kan det nok være, at Besvigelser ville blive hyppigere, end jeg nu tror; imidlertid tror jeg, at min Mening i saa Henseende deles af Mange og navnlig af dem her i Salen, som kjende nøiere til de Mænd, som Talen her er om. Jeg holder mig saaledes overbevist om, at Tonearten af det Ord, der vil gaa gjennem den Forening af Mænd, som jeg her figter til, vil være den, at Loven skal lydes, og jeg tilstaar, at jeg finder en Bestyrkelse derfor hos det ærede Flertal; thi, der-